

junij 2012

Karibi 2012

Deviški otoki

1. junij 2012, petek

Culebra - Vieques

Zgodaj vstanem in net še vedno dela. Prilika za delo in komunikacije. Preko skype out se pogovarjava za 5,5 centa povsem tako, kot bi se preko mobilca za 3,7 evra na minuto. Izkoristiva to. Mimogrede me David opozori, da se orkanska sezona začne. Preverim na netu in res, dva tropical wave sta že nad Atlantikom, eden celo nad Karibskim morjem. Ok, to niso še orkani, a vendar. Ples vetrov se začne.

Ob enajstih pa dalje. Najprej ven iz res izredno prostornega in zaščenega zaliva na bojo narodnega parka za reef in - na kopanje. Cel otok je prav zmerno turističen in v tem pogledu čudovit. Nobene gužve, nobene masovnosti, hkrati pa ima kar nekaj oštarij z različno hrano (in v kategoriji fast fooda najdeva le picerije in kitajce - nobenih Pizza hut, KFC, Wendy's, MacDonald's in podobnih sranj). In predvsem luštne, ravno prav razlupane kafiče, da pašejo v to od sveta odmaknjeno okolje. V okolje, kot sem nekje prebral, tretjega sveta. In kar je za kruzerje še posebej zanimivo, v večino se da pripeljati kar z dingijem in ga privezati poleg šanka. Ena izmed oštarij se celo imenuje Dinghy Dock. Skratka, otok vreden postanka. Še posebno sedaj, ko dela wifi...

Vieques je drugi in največji izmed Španskih Deviških otokov in je dobrih deset milj južno, proti vetru in bočnem toku. Tok nas toliko odnaša (namerim ga tudi preko 2,5 vozla - in instrumenti mi delajo v redu!), da ni možno pripluti v enem tacku in ko tacknem, je kot 150 stopinj (z besedo: stopetdeset stopinj). Namesto 90. Svojim očem kar težko verjamem, saj v obeh tackih plujem ostro v veter. Vendar instrumenti na žalost ne lažejo.

Vieques je bil do pred deset let zaprto področje, ker je imela tukaj ameriška vojska svoje oporišče in trening področje za letalsko raketiranje tarč. Vzhodna polovica otoka je še vedno polna neeksplodiranih granat in jo le počasi čistijo. Da so problem rešili (vsaj meni tako zgleda), so to področje razglasili za narodni park. In omejili dostop. Kakorkoli, tudi, če ga ne bi. Področje je skoraj popolnoma brez gozda, le travnate površine so tam. So pa zalivi na južni strani lepi, večinoma dobro zaščiteni in s peščeno plažo in palmami v ozadju.

Sidrava se pred Esperanzo, vasico na južni strani otoka. Le dva kraja sta na Viequesu, Esperanza in Isabel Segunda. Isabel II je proglašena celo za glavno mesto in ima pomol, supermarketič in cimerfraj. Ok, malo pretiravam, a vseeno, tukaj ni ničesar velikega. Esperanza ima kup lokalčkov na rivi, pa le eno souveniržinjico in en market. In igrišče za cricket. Na vodi pa nas je dobrih deset bark. In to so vse barke na tem otoku. In midva spet edina tujca.

Pa na obalo in naokoli. Ni kaj dosti za videti, busa nimajo, rentiča tukaj tudi ne, lahko bi štopala (v ZDA!). Tukaj je to varno početje, ker kriminala na Culebri in Viequesu ni. Pa saj je logično - v tako majhnih skupnostih kriminala ni nikjer. Kakorkoli, otok iz pokrajinske perspektive ni nič posebnega, meni je (spet) celo grd, kot so mi vsi Deviški otoki, je pa ravno zaradi take osamljenosti čudovit (kar za USVI in BVI nikakor ne bi mogel trditi). Na 18 krat 5 milj velikem otoku je samo en resort (in še ta je na drugi strani).

Malo se sprehodiva, malo lokale menjava in na koncu pljučkava za šankom in klepetava s kelnerco, doma iz Las Vegasa. Kelnerco, poznavalko slovenskih vin, specializirano za Brda. Vse tamkajšnje proizvajalce pozna, celo bolje kot jaz. In, da je mera polna, uporablja in pohvali našo sol iz piranskih solin. Kako je svet majhen! Čas ima za klepet, ni nas veliko v kafiču. Mimogrede pove, da je sedaj nizka sezona in da je poleti čisto drugače - ne glede na hurikane. In doda, da je sicer tudi ob tem času več ljudi, samo danes se cel otok pripravlja na poroko, ki bo jutri in potem lokali samevajo. Cel otok se pripravlja na eno poroko...

kar na reefu je parkiral in si tam ustvaril dom

v Esperanzi glavna ulica polna lokalov in trgovinic

promenada je lepo urejena

nasproti Culebre majhen otoček

kar nekaj fantov smo videli, ki so galopirali skozi vas

skala poslikana z grafiti;

vasica je kar lepo urejena

in za spremembo so imele hiše veliko rož

pri tej hiši so bili veliki zbiratelji palčkov in vsega ostalega kiča; ampak božiček na avionu in nad njim na strehi jaslice... nore kombinacije

polno tovrstnih dreves, nad katerimi sem navdušena: brez listja z bogatimi cvetovi ...

..... ah, palme, morje ...in skoraj nikogar na morju...

...ta fotka bi morala biti na današnji dan prva, ker to je slikano ob 5,30 zjutraj

2. junij 2012, sobota

Vieques

Danes je točno eno leto, odkar je Mala zapustila mamo marino v Izoli. Eno leto in dobrih deset tisoč milj je že na poti. In na vsej tej poti še ni uspela srečati marine, ki bi bila dražja od Izolske. In lahko mirno trdim, da tudi ne marine, ki bi na enoto denarja nudila tako malo, kot ji je nudila prav matična luka. Velikokrat je pri prijavi v drugo državo vnesti tudi podatke o matični luki in vedno s cmokom v grlu napišem, da je to Izola.

No, pa povrnimo se v realnost. Zbudim se s svitom. Zgleda, da sem se navadil na to, da delo čaka in se tako obnašam tudi v soboto, ko praznuje Mala svoj prvi plovni rojstni dan. Danes sem si rekel, je day off. Pozajtrkujeva in izplujeva. 3 Bf polkrme, obe jadri, 5-6 vozlov. Še Mitka bi neskončno uživala v taki plovbi. Okoli otoka greva preverit situacijo še v glavno mesto.

Vmes pit stop za kopanje. Veževa se na bojo, ki je namenjena vandrovcem, kot sva midva. Zaliv s peščeno plažo in palmami. Tukaj so naravne! Na tem otoku ni še nič pokvarjenega, saj je njegove skrivnosti do nedavnega strogo varovala ameriška vojska. Čudovito! Res so to Karibi 1970. Mislim, da sanjam, ampak očitno so še taki konci na svetu.

Pa naprej, tokrat v orco v povsem mirnem morju. Kot bi jadral po Piranskem jezeru. Spet nekaj za Mitko! In za Malo. Spodobi se, da ji privoščim nekaj nostalgije na današnji slavnostni dan.

Isabel II naju pričaka v skoraj idealnih okoliščinah. Moram popraviti včerajšnjo trditev, da je na otoku samo deset bark. Ni res, dvanajst jih je. Tukaj sta še dve. Resnična pa ostaja trditev, da sva edina tujca. Še vedno sva. Sidrava se in oddingirava na obalo. Vsi SVI (Spanish Virgin Islands) imajo to urejeno. Gradski vez za dingije. Nobene živčnosti, kam lahko prisliniš dingija in koliko ti bo lokalni šerif pobral za to. Ne, tukaj je pristan za dingije javno dobro. Pa malo na ogled mesteca. Mesteca izgubljenega v preteklosti. Kot bi bil na katerem izmed bolj odročnih grških otokov. Agios Eustatios, na primer. Vse imajo in vse je v miniaturah. Iščeva magnetek za na hladilnik in privandrava tudi v trgovino kjer prodajajo vse. Vse! Od oblek, otroških potrebščin, souvenirja, celo cvetličarno z umetnimi šopki imajo in ženske pojoče tangice za neveste, brisače after sex in še vse ostalo. Bizarno!

V parku sedi punca in surfa po netu. Net je tukaj javen, pravi. No, midva (ker ni nuja) ne bova sedela v parku, greva raje v barček z razgledom na idilično karibsko morje s sidrano Malo v glavni vlogi. In pivom po dolar in pol. Ne vem ali je to, ker

je happy hour ali je to redna cena. Ampak. Ali je to sploh pomembno?

Pa je vse fino, samo kelner je, vsaj nama se tako zdi, zafiksiran in nikakor nama ne zna dobaviti večerje. Plačava 7,5 dolarja za štiri pive in en šveps in se preseliva v sosednji lokal. Na večerjo. Jaz se odločim za sonderangebot, special offer ali kakor koli to že imenujemo. Za 10 dolarjev dobim ogromno (in presenetljivo dobro) lasagno in krožnik solate. Končno otok, kjer so stvari cenovno ugodne! Vesnin piščančji wrap je še cenejši, približno iste cene kot Tequila sunrise. Pa si Vesna naroči še čili omako in ji kelner prinese cel karton čilijev označenih po jakosti pekočnosti.

Sončnega zahoda sicer zaradi oblačnosti nisva dočakala, sva pa dočakala dim sredi morja. Feri, ki povezuje otok s Puerto Ricom ni ravno ekološki...

Puerto Rico

Isabel II, glavno "mesto" otoka

široka glavna cesta mesta v času sieste bolj prazna; otok naj bi imel 10.000 prebivalcev

sredi mesta park, v parku brezplačen wifi z električnimi vtičnicami

zelo stara osnovna šola

mediteranski stil svetilnika, pod njim pa trajektna luka

kako narediti oštarijo bolj odštekano ... ? ta med drugim ima na stropu smrekco s konzervami piv

naročim si čili omako, pa dobim cel karton oštevilčenih čilijev po jakosti :) ... št.12 je bila čisto dovolj :)

zelo okolju prijazen trajekt

v parku se zvečer zbere mlado in staro;v baru Plaza se igra od biljarda,pikada, fliperjev

konj privezan na štango; oštarija je nasproti

iz kartona krsta,v njej pa "preteklost" za katero žalujejo, da je ni več...vezano na politiko, delo, hrano...

dečve v nogometaških oblekah in čevljih

Karibi 2012

Puerto Rico

3. junij 2012, nedelja

Vieques - Isla Caja de Muertos

Zbujiva se, popijeva kavo in izplujeva. Vetrta za otokom ni. 1-2 Bf, morje kot olje. Vendar kljub temu greva, ker morava bežljati, da bova do časa na Puerto Ricu in tam našla marino za Malo, ko naju ne bo tukaj. Motorirava dobro uro, do konca otoka, ko malo spremeniva smer in se dvigne tudi veter v prelivu, 3 Bf bočnega vetra brez vala imava in to je za Malo idealno. Sedem vozlov, nič nagibanja, nič rolanja. Idila pa ne traja dolgo. Pod Puerto Ricom je spet po starem. Veter pade na 2 Bf in poje motor. Do Isla Caja de Muertos narediva skupaj skoraj 70 milj, nekaj sicer še jadrava, je pa to bolj za zraven. Tudi vidljivost je slaba in v plitvem morju mrgoli parangalov. Zoprni dan, ki ne pride v anale.

Kakorkoli ob mraku sva sidrana, na roštilju spečeva odlične steake, malo popljudkava in greva spat. Ker se premikamo v

smeri proti zahodu je sončni zahod vsak dan kasneje in dan se prevesi v noč tam okoli sedmih zvečer. Lepo je, da je dan daljši in ena ura zvečer se še kako pozna.

ob tem otočku sva sidrala

4. junij 2012, ponedeljek

Isla Caja de Muertos - Ponce

Noč je bila mirna, tudi jutro je tako. In potem še cel dan. Danes na tem koncu sveta ni vetra. Ob desetih sva pred marino, privatnim navtičnim klubom v Poncah. 90% plovil na privezih je sea fisherjev. Sicer pa, saj se zadeva imenuje yacht and fishing club. Okolje ni ravno mamljivo, ogromni žerjavi in pristanišče. No, ko zavijeva okoli ovinka je slika že boljša. Pokličemo v marino, pa še ne vedo ali imajo danes prostor za naju. Naj počakava deset minut. No, bova pa gorivo med tem dotočila. Tukaj sicer ni tako smešna cena kot na Culebri, je pa zato enostavna za računat: 3,8 dolarjev za 3,8 litra (po njihovo: galono), ali prevedeno v naš jezik okoli 80 evro centov na liter. Dovolj ugodno. In medtem nama tudi najdejo prostor. Pa se preseliva in potem jaz barko (več ali manj sam) vežem na one butaste stebre ala Portorož. In ker smo preveliki (!?) za box, še springam na taiste stebre, potem predelam elektriko in naredim znanost iz vode. Natočim 400 litrov vode in še operem barko, ko se Vesna končno vrne z recepcije. Tukaj res niso pretirano hitri. No, malo se je pa tudi zakompliciralo. Barke ne moremo kar tako pustiti v marini same. Je namreč hurikanska sezona in če bo panika in jo bo potrebno premakniti, mora to nekdo narediti. In dobimo telefonsko številko člana kluba, ki bi baje to bil pripravljen narediti. Pa najprej številka ni prava, potem on nima časa, kasneje ga nimamo mi in se zmenimo za po peti popoldne. Sicer pa. Ura je že pol dveh in vse kar sva danes uspela narediti je, da sva se parkirala v marino. Katastrofalno potrošen čas.

Pa v taksi in plačat kaj-vem-kakšno takso na carino. Pa se spet malo zakomplicira. En tak port fee smo plačali že na Culebri, tukaj naj bi drugega. Tako sem vsaj jaz razumel zadevo. Pa ni tako enostavno. Na Culebri smo plačali clear-in takso, morali bi še clear-out (ki je nismo, smo kar šli) in tukaj spet clear-in in clear-out. Hej, pa saj ste zmešani! Ko vse skupaj seštejem, me bodo samo takse stale 150 dolarjev. Barabe. In spet pišemo in rišemo silne formularje in predvsem čakamo. Čakamo in gledamo na televiziji reklamni film za ameriško Border Protection službo. Ta je dolg ene četrte ure in smo si ga ogledali vsaj petkrat. In ko naju je varnostnik opazil, da to reklamo celo gledava, je takoj ustrezljivo naštimal zvok malo bolj na glas. Po kaki uri in mojemu plačilu še one takse iz Culebre, smo fertig. Preden greva jih Vesna pobara po zemljevidu mesta. Nimajo ga, najdejo pa nekaj in nama uslužno fotokopirajo. Vsaj nekaj.

In v taksi in v staro mesto. Ura je malo pred četrto, ko smo končno postali turisti. Na bus in sledi ogled mesta. Moram reči, da me je pozitivno presenetila sama urejenost in čistoča. Sem bil prepričan, da bo to klasična fast food dežela, pa je kar nekaj zgradb vrednih ogleda. Nič slabše, kot če bi se sprehajal po stari Ljubljani - sedaj ko je malo renovirana. V sredi centralnega parka je najbolj izstopajoča zgradba gasilski dom. Rdeče-črno pobarvan, danes spremenjen v muzej. In četrtna ulica samih rdečih hiš. Bi rekel, da sem v red light districtu, pa ni tako enostavno. Te hiše so muzej. Vsakdo lahko živi v njej zastoj, le da jo ustrezno vzdržuje in da na njej nič ne spremeni. Nekoč so bile to hiše gasilcev. Še kar nekaj stvari je vrednih dveh dolarjev, kolikor stane vožnja po mestu. Recimo 900 let staro drevo cebia. In še kaj. Tudi šofer se zelo lepo trudi in veliko pove v neprimerno boljši angleščini, kot smo jo vajeni do sedaj. Itak sva pa edina potnika. In edina tuja turista v mestu nasploh. Amerjci ne štejejo kot tujci. In kjerkoli poveva od kod sva, povsod so vidno veseli, da lahko kakšno rečejo z eksotičnimi tujci. Taksist, ki naju prevaža, ko ga pokličeva (kadar povezava uspe, hic!) naju kar tako malo pelje naokoli in nama razlaga to in ono. Tudi to izvemo, kje se zbirajo prijateljice noči in (ker Vesno zanima dalje) tudi za katerim vogalom stoji moška inačica prijateljice.

Popoldanski sestanek odpade, manjana. Jutri ob sedmih zjutraj naj bi gospod prišel naokoli. Ok, pa manjana. Škoda le,

da sva hitela iz mesta. No, bova pa tukaj kaj pojedla. Samo, restavracije so vse zaprte, ponedeljek je. Ok, ok, pa na barki. In potem nekaj dela in mailanja in večer se prevesi v noč. Dan, ko nisva skoraj nič naredila, le čakala. Tudi taki dnevi morajo biti. Pred spanjem rutinsko preveriva še rentiče, jutri ga nameravava vzeti. A-ja-ja-jaaaaah! Ali so razprodani ali pa dragi. Se zjutraj odločiva, kako dalje.

najstarejša bivša gasilska postaja; danes turistični info

gasilska postaja od zunaj

cerkev za gas.postajo

zelo stare stavbe

z vozičkom naokoli in vpije: sladoled

900 let staro drevo ceiba

grad na vrhu hriba

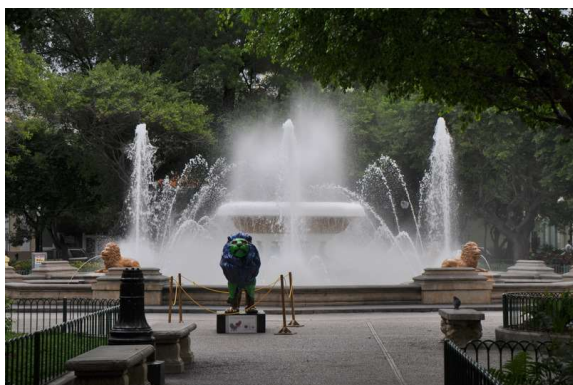
stolp na vrhu hriba

ulica kjer so včasih živeli gasilci

pogled na Ponce z vrha hriba-žal oblačno

park sredi mesta

pa še malo slikovite gas.postaje...

5. junij 2012, torek

Ponce

Danes greva naokoli. Vzameva rentiča in jutri ga vrneva v San Juanu. Tak je bil plan. In plani so zato, da se menjajo. Ne, danes ne greva nikamor, danes bomo malo delali. Jaz delam do enih popoldan. In potem še Vesna in ura je tri, ko se spraviva v šoping plina. Kje ga prodajajo? Tukaj, čisto blizu. Ok, vzameva dve prazni plinski bombi in v nahrbtnik in z njima na pot. In hodiva in sprašujeva in hodiva in hodiva in sprašujeva in hodiva in sonce prižiga direkt v glavo in hodiva in sprašujeva in ... in končno najdeva. Ja, saj je čisto blizu, če si z avtom. Kakšna dva kilometra. Midva sva pa peš racala. Z dvema plinskima bombama na hrbtu in pri skoraj 100% vlagi in 30 stopinjah v senci! No, vsaj plin je bil poceni. Če smo sicer plačevali med 10 in 20 evri, je bilo tukaj 5 dolarjev. In trije mojstri so se ukvarjali z našimi campinggaz igračami. Ampak, imeli so pa ustrezen priključek, to je najpomembneje! In to je bilo več ali manj manj vse, kar se nama je danes dogajalo. Pa take plane sva imela...

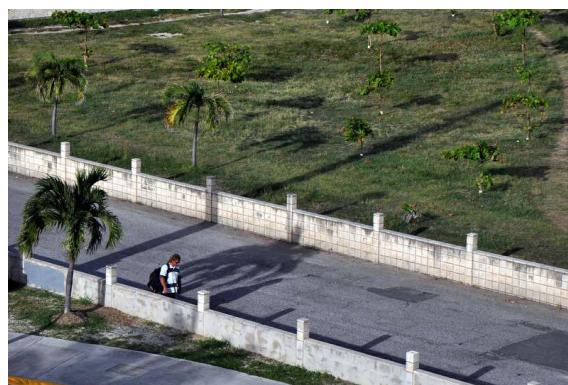
Ponce v znamenju levov po prvem guvernerju Leon...poln park jih je in še po mostovih in ...

ta turistična policajka je bila pa tako sama sebi všeč ...

riva v Poncah

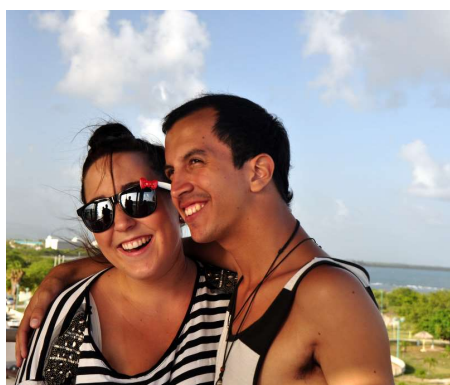
Tone z dvema plinskima bombama na hrbtu pri +3...C

pogled na plažo in reef v Poncah

nautico club Ponce

tako lepo sta se nastavljala fotiču (ampak ne mojemu)

pogled na gršo stran Ponc

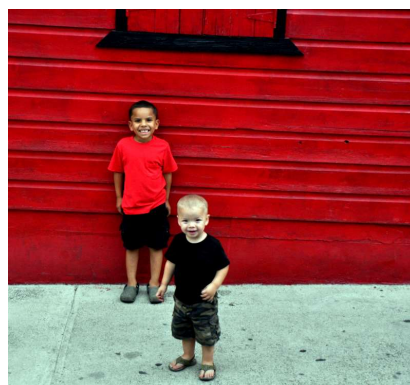
pa še drug del rive v Poncah

pogled iz Male na mangrove in ptiče

ne, pa me ne boš slikala !

o.k., naj ti bo, pa še bratca slikaj zraven :)

6. junij 2012, sreda

Ponce - San Juan

Že včeraj sva preverila, koliko stane taxi do San Juana. 125 dolarjev. Pa ga pokličeva in mu postaviva pogoji: ali za 10 dolarjev do avtobusne postaje ali pa za 100 dolarjev v San Juan. Takoj je za varianto z dvema ničloma. Midva tudi, še vedno je to ceneje, kot rent a car in le dvakrat dražje kot avtobus. Lepo se peljeva in prijetno klepetamo. Vsi smo zadovoljni, on je zaslužil danes samo z nama več, kot bi sicer cel dan v Poncah. Da je to res, najbolj zgovorno kaže dejstvo, da si je zapisal kdaj se vrneva in lepo prosil, da njega pokličeva za nazaj. Mogoče je bilo pa še 100 preveč. V San Juanu sicer preveriva ceno in 125 je res prava cena.

Pa borše v skladišče na letališču in na avtobus. Najprej malo šole. Imava naštimano točno denarja za vožnjo, vendar mora biti to v kvoterjih. Bankovci ali dime ne veljajo, bog ne daj centi. In menjava pri ljudeh na postaji. Pa prvi avtobus in nato prestopiva na drugega in v San Juanu še enkrat. Krempo uro in pol je trajala vožnja do starega dela San Juana. Mesto je lepo. Sicer nič posebnega, kot videno že tisočkrat, a vseeno lepo. Še posebej v primerjavi z sterilno ameriško arhitekturo. Malo se sprehodiva, srečava trop otrok, ki se oblečeni zabavajo pod vodometom. Prisrčno! In na El Morro, trdnjavo, ki je stoletja varovala San Juansko lukco. In ura je kmalu veliko. In taksijev je v dva milijonskem San Juanu le za vzorec (v Poncah, ki so le malo manjše od Ljubljane so samo trije in samo naš prijatelj zna angleško - tako nama vsaj on zagotavlja). Imava malo sreče in taksi najdeva za takojšen prevoz na letališče. Kake pol ure prezgodaj sva, ampak kaj čmo. Bolje, kot panika in živčnost.

Na checkingu je tako kot sva predvidevala, da bo. Lepo teti poveva, da ne letiva do Zagreba ampak samo do Frankfurta in pravi da razume. Pa ji za vsak slučaj povem še enkrat. In strumno za mano ponovi, torej res razume. In nekaj dela in spet vpraša in ji spet povem in spet ponovi in spet dela in končno naredi. Naredi dva boardinga (jasno, tudi onega do Zagreba) in borše čekira do Zagreba. Ah, ja... Pa se odstrani in pride kolega in on nekaj dela in dela in sprašuje in dela in naredi. Naredi do Frankfurta. Ok, to, da imava samo en boarding pass, nama še ne zagotavlja mirnega spanja. Pa tudi to ne, da na nalepki, ki jo nalima na borše piše FRA ni zagotovilo uspeha. Bomo videli. Upajmo na najboljše.

čisto drugačna arhitektura

v starem delu San Juana

otroci oblečeni norijo, ko je voda špricala

takole pa, ko neha špricati

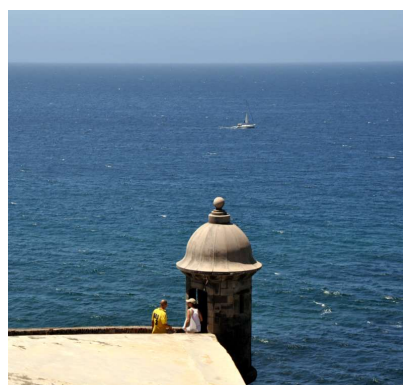
pokopališče meji skoraj na morje

hm, grad, obzidje, neskončni travniki .. ja kje pa smo? ne moreš verjeti ...

možakar špila latino glasbo

ena izmed stražarnic - znak San Juana

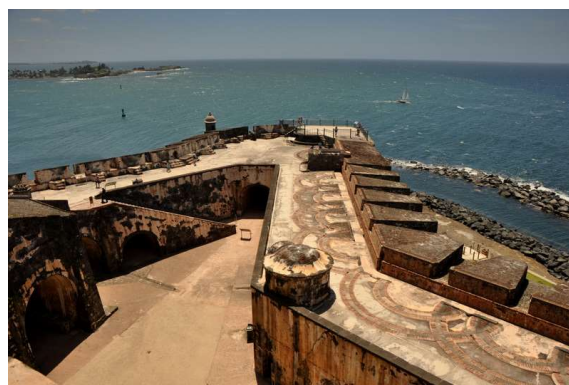
topovi znotraj obzidja

poziranje za slikanje

svetilnik in tri zastave: Puerto rico, ameriška in Burgundy Cross

pa še fotka na drugi strani obzidja

16. junij 2012, sobota

San Juan - Ponce

Prvič v življenju, in upam, da tudi zadnjič, sem bil po medcelinskem letu manj utrujen, kot pred njim. Pa na avionih ne morem spati. Tale teden-ali-toliko je bil živalski. Spanja mi je kronično primanjkovalo in za nameček sva zadnji dan proslavljala Daretov rojstni dan do enih zjutraj. Torta je bila odlična. Tudi potem, ko mi je Ksenija eksplicitno povedala, da naj se neham basati s čevapi in hvaliti torto in naj jo vseeno poskusim. To dogajanje je bilo v Celju. In ob pol štirih naju je že čakal šofer. V Ljubljani. In naju odpeljal v Zagreb. Doma sva imela le toliko časa, da sva spakirala stvari in se stuširala. Ni to več za naša leta...

San Juan. Odločiva se, da vzameva rentiča. Tukaj ga dobiva za 60 evrov, kar ni poceni, je pa ceneje od taksija. In jutri lahko narediva še šoping. In danes se lahko malo naokoli popeljeva, dokler je še dan. In greva. Smer narodni park. Škoda, da sva pozna, zadeva je kar zanimiva na prvi pogled, je pa visitor center že zaprt in tudi samo cesto skozi tropski deževni gozd ob šestih zvečer zapirajo. Nekaj res malega sva si le uspela pogledati in potem via Fajardo. To je bila ena izmed možnosti, kje pustiti barko. In kar vidiva, naju prepriča, da sva se dobro odločila za Ponce. Ok, saj tudi v Poncah nisva kaj veliko, a vseeno. Tole tukaj je precej bolj razlupano.

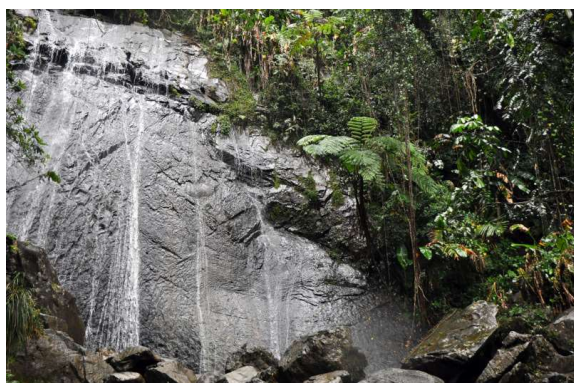
Nadaljevanje vožnje je eno samo mučenje. Oči bi počivale, pa ne morejo. Večkrat se ustavim ob cesti za minutko. Za dlje si ne upam. Bi zaspal. Kakorkoli, ob desetih zvečer sva le na Mali, ki naju je počakala v takem stanju, kot sva jo pred desetimi dnevi pustila. Strah pred orkani je bil na srečo odveč.

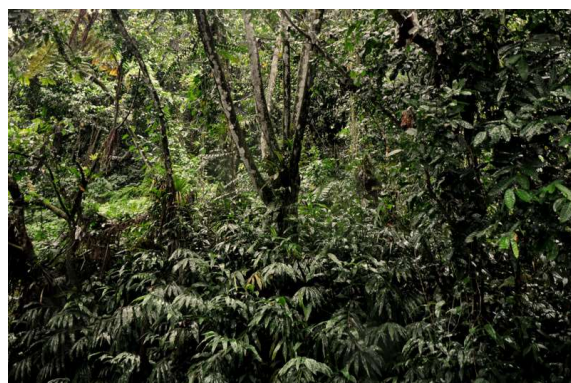
slap v deževnem gozdu

pri tolikem dežju bi pričakovali bolj bogat slap

bujno rastje okoli slapa - med fotografiranjem je zelo deževalo

rastje kot se spodobi za deževen gozd

za trenutek je prenehalo deževati

visoke praproti me še vedno navdihujejo pri fotografiranju ...

17. junij 2012, nedelja

Ponce

Dan je precej deževen. Jaz delam, Vesna gre v šoping. A se kmalu vrne. Nedelja je in trgovine so po večini zaprte. Potem delava skupaj. In nekaj celo narediva. Drugače je pa v marini pravi direndaj. Kakih deset kafičev in restavracij (če se ameriškim sploh lahko tako reče) se za goste potegujejo vsak s svojo (pre)glasno glasbo. Nekaj jih ima celo didžeje, ki vsak zase mislijo, da so najpomembnejši. Midva pa poslušava to glasno kakofonijo in delava. In poleg Male je sredi marine tudi mini otoček z mangrovami, kjer domujejo ptice. Hrup jih sploh ne moti. Vsega hudega so vajene. Mogoče pa tudi one namesto rib jejo pomfri s kečapom. Saj se za ameriške ptice to vendar spodobi, mar ne? Kakorkoli, kmalu je večer in danes greva po dolgem času spat ob človeški uri.

18. junij 2012, ponedeljek

Ponce

Avta včeraj nisva vrnila, danes je še en dan za šoping. Tokrat je uspešen. Pa, saj vendar mora biti, ko je pa trajal skoraj cel dan. To je počela Vesna. Jaz sem se spravil in malo rihtal barko. Pripraviti jo je potrebno za pot do Jamajke. Sva šele sedaj malo bolj pogledala in tole bo trajalo štiri dni. Šesto milj imava pred sabo. Veter bo, tako da lahko računava na hitro plovbo. Še marino preveriva in prostor imajo za naju. Izbrala sva najboljšo in najbolj luksuzno na Jamajki. Da se izogneva kriminalu, s katerim vsi po vrsti strašijo. Je pa kar draga, ena dražjih do sedaj. Celih 47% cene Izolske.

Popoldne greva skupaj narediti klirens. Namen tega papirja je očitno le to, da čakaš, da ti poberejo penize. Zanimivo, clearance za tujino je precej cenejši od clearanca za drugo luko na Puerto Ricu. 19 dolarjev, da smeva zapustiti deželo proti 37 dolarjev za presidranje. Kdo bi razumel uradniško logiko. Vesna vrne avto in popoldan mine v pakiranju hrane. Spet jo imava toliko, da je že malo problem, kam vse to pospraviti. Za mesec ali dva sva preskrbljena. In lažja za 500 dolarjev.

Jack Daniels v vseh možnih oblikah kar sem jih našla ...

Karibi 2012

Puerto Rico - Jamaica

19. junij 2012, torek

Ponce

Jutro je jasno in skoraj brez vetra, a se ta ob devetih dvigne in kaže na dobro plovbo. Pa saj je tukaj večinoma tako: vetra ponoči je za bofor ali dva manj kot podnevi. Narediva še zadnje stvari pred izplutjem in Vesna gre plačati marino. Dodaten dan ji želijo zaračunati po dnevni ceni. Pa malo komentira, da se ji ne zdi logično, da stane prvih 14 dni manj kot zadnji, 15. dan. Mojstrice malo pogučajo med seboj in se strinjajo. Nov račun pravi, da je 15. dan je gratis. Kje si Marina Izola?

Cel dan imava 4-5 Bf krmnega vetra in s tako hitrostjo bova prezgodaj na cilju. Brez truda in s skrajšanimi jadri bi naredila v 24 urah 160 milj. No, zvečer veter po pričakovanju pade in ponoči ga je slabe 4 Bf, ob zori le še 3 Bf (manj kot 10 vozlov). To je tudi meja, ko Mala izgubi pametno hitrost. Zavijem malo bolj v veter, tako da je sedaj le še polkrma in povprečna potovalna hitrost je spet malo po šestimi vozli, kar je povsem v redu. Čez dan se bo itak veter okreplil.

Zato pa mine cel dan v brezdelju. Bereva revije, ki sva jih prinesla s seboj in počivava. Polniva baterije. Tudi to je nujno potrebno.

20. junij 2012, sreda

Ponce – Port Antonio (1. dan)

Ob zori sva pod Hispaniolo in dva ali tri dni bo tako. Danes bova plula ob Domikanski republiki, jutri zjutraj prispeva pod Haiti. Ponoči okoli naju ni bilo prometa. Sploh pa ne ribičev in pleasure crafta brez AIS. Ugodno! Radar je tako lahko počival. Najbližja ladja je plula nekaj milj stran. Zjutraj plujeva vzporedno s coast guardom, no kakih 10 milj od njega, in občasno na AIS vidiva kako večjo ladjo, vendar so vse več kot dvajset milj stran.

Sredi dopoldneva naju v mednarodnih vodah, 40 milj južno od Hispaniole, obišče helikopter ameriške obalne straže, naredi častni krog nad Malo in odleti nazaj tja, od koder se je vzel. Vesna ga, jasno kot današnji dan, pofotka. Za spomin. Nekaj podobnega sem doživel med Bonairom in Curacaom, samo da je takrat helikopter letel mimo in se je samo spotoma ustavil. Tale je pa namensko priletel do naju. Kaj res nimajo bolj resnega dela? Kot ga nimajo delfini, da krepko

uro plavajo ob Mali in zganjajo norčije.

nad barko je naredil več krogov

pa ga imamo na sliki še mi, če nas že ima on tudi

21. junij 2012, četrtek

Ponce – Port Antonio (2. dan)

Ponoči je bilo bolj malo vetra, pa še ta je bil točno od zadaj. Tako danes verjetno ne bova naredila 150 milj, kot včeraj, ampak kako miljo manj. Nič hudega za sedaj. Glavno, da prideva na Jamajko v soboto enkrat sredi dneva. Danes dopoldan sva na sredi poti, moralo bi se iziti. Sva pa sama na morju in ponoči sva oba spala spanje pravičnega, stražo pa prepustila Raymarinkotu. Enkrat samkrat je zajavkal, pa še takrat je bil samo dež dobrih pet milj stran.

Jutro je spet lepo in sončno. Le rolamo se precej. Zgleda, da je več vetra bolj vzhodno in da do nas seže le val, sapa pa ne. Za dobro jutro sem tako prekucnil posodo z mesom (ko bi bila vsaj zelenjava!) in še pred jutranjo kavo sva brisala razlito olje po podnicah. Neugodno.

Dan mine brez družbe na vodi, pod vodo jo je precej. Delfine videvava kot po tekočem traku in jate se praviloma kar nekaj časa gibljejo okoli barke. Zgleda, da so res radovedni in si ogledujejo čudo, ki se mu reče jadrnica. Pa saj ni čudno, edina barka daleč naokoli sva. Še ribičev ni. Loviva ribe, pa jih ne ujameva. No, srečo sva poskusila šele pozno popoldne, morda pa le potrebujeva več kot pol ure za deset kilogramsko ribo.

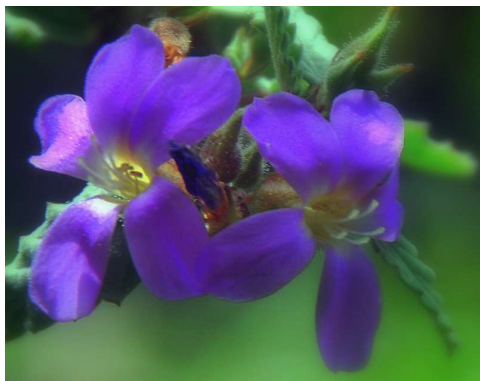
22. junij 2012, petek

Ponce – Port Antonio (3. dan)

Ponoči je nekaj ladij naokoli. Vse plujejo vzporedno z nama ali proti nama. Ob južni obali Haitija. Čeprav nisva daleč od kopnega, je videti lučke na morju vedno prijetno. Sicer je tema in se ne dogaja nič. Leteče ribe kot po navadi polnijo kokpit, tokrat jim je družbo naredil tudi 10 cm velik ligenj. Vesna ga je našla poleg sebe, ko se je prebudila iz dremeža.

Malo po polnoči pokličeva Katjo, da ji voščiva rojstni dan. Pri njej je že pol osmih zjutraj in družina se že pripravlja da gre na sprehod. Haiti namreč leži že v novem časovnem pasu, UT-5, in tako smo po novem 7 ur za Slovenijo. Še malce bolj nerodno bo opravljati delo, drugače je pa čas tako ali tako relativna zadeva.

Čas je relativna zadeva tudi kar se tiče plovbe. Sedaj ga imam na pretek, pa ne bom delal cel dan, malo je treba tudi počivati in kaj prebrati za zabavo. Zato pa se drživa pravila, da mora biti posadka sita. Oba se drživa. Vesna kuha, jaz se trudim, da sem sit. Tri tople obroke na dan pripravi. Tudi topli sendvič šteje kot topli obrok, mar ne? In še enega dodam jaz! Jutranjo kavo. Z arcnijami. No, Vesna je pri pripravi precej bolj izvirna in vsak dan je kaj novega (kaj morem, ko imam pa predpisane točno določene tablete proti pritisku). Danes je na primer naredila mongolsko meso. Tako se imenuje jed, ki jo dobiš pri nas pri Kitajcih. Tale tukaj je bila sicer kar se mesa in pora tiče čisto prava, so bili pa dodatki, ki jih Kitajci nimajo. Riž s črnim fižolom in kruhovec z začimbami. Odlično! Je bila pa ta jed po planu B. RIBE nisva ujela.

Katja vse najboljše !!!!

23. junij 2012, sobota

Port Antonio

Danes sredi dneva pristaneva v Port Antoniu. Veter naju je dobro služil, 600 milj sva naredila v štirih dneh. In veliko večino časa sva jadrala z enim jadrom, ker je bil veter čisto od zadaj. Je bilo pa zato vala več in več. Vidi se, da je morja za nami preko 1000 milj, kolikor je do Malih Antilov, kjer se konča atlantski val. Na taki razdalji pa tudi 4-5 Bf vetra naredi precejšen val.

Malo pred Jamajko naju ulovijo ribiči na majhni pirogi in nama prodajajo ribe. V čolničku so sredi morja, midva se pa pritožujeva nad valom. Ah, ja. Me ima, da bi jih kupil, pa sva se ravno najedla in nimava nobene želje po novi hrani. Cenovno bi bile te ribe za naju sigurno ugodne, ribiča bi pa itak zaslužila z eno nam prodano ribo za vse ostale.

Opoldne sva privezana v marini. Ampak, počakati morava, da pridejo uradniki. Bajе ob petih popoldan. Dokler naju ne pregleda dohtar, niti v marinski kafič ne smeva. Lahko okuživa otok. Zato pa takoj spregovoriva par besed s sosedom, Američanom. Voť-de-hel-ar-ju-duing-hir? Ic-ej-hjuriken-sizn! Res je. Marina je relativno majhna, vendar skoraj popolnoma prazna. Res sva malo pozna za vandraње po tem delu sveta. Bo potrebno na hitro jo pobrati proti bolj varnim deželam. Tisti skok v Ljubljano in tudi siceršnje čakanje se nama maščuje.

Uradniki kapljajo po delih. Karantenovka pride (v družbi z malo sestrico) okoli dveh, mož od imigracije ob pol sedmih in carinik ob devetih zvečer. Do prihoda immigration sediva v kafiču in pljuckava. In sva na netu. Predvsem Vesna. Potem, ko sva uradno v deželi, lahko greva v mestece. No, ali sva ali nisva uradno v deželi nama ni čisto jasno. Štempelj sva dobila na crew listo, v pasoše pa ne. Da nama ni potrebno plačati vize, pove uradnik v civilu. No, tudi prav. Tudi carinik nama zagotovi, da bi moral računati over time, pa nama ne bo. Kar tako, za dobrodošlico. I nama, boga mi, teško!

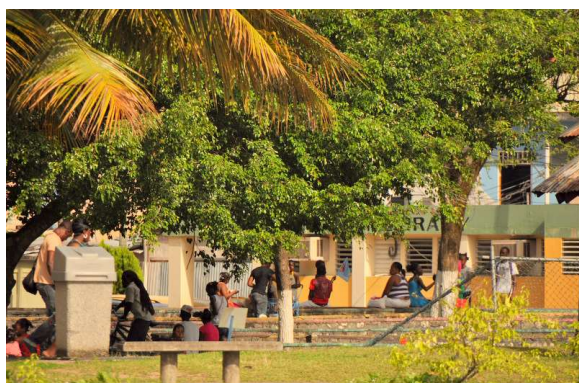
Mestece me spominja na kakšno arabsko mesto. Kaotično, umazano, razlupano in polno ljudi, ki se šetajo amo-tamo, posedajo po ograjah, stopnicah in celo na robu pločnika. Ker je tema, bi človek najprej dobil občutek, da ni ravno varno. So pa so ti ljudje na ulici z otroci in dojenčki v vozičkih, veliko je deklet in tudi fantje ne izdajajo nasilnega videza, zato je strah odveč. Kot pri Arabcih, tudi tukaj takoj dobiva vodiča, ki bi naju rad vodil naokoli. Po nekaj minutah najine nezainteresiranosti za to kaj in kje prodaja njegova teta (baje ima najboljšo kavo na otoku, ki je pa itak že po defaultu najboljša na svetu), naju pusti na miru. Najprej pa vseeno zavijemo na tržnico. Svaštarnico, ki sploh ni majhna, prodajajo pa vse od rabljenih čevljev, preko zelenjave, rib in mesa do cot in souvenirja. Še posebej "oddelek" za souvenir je precej velik. Nesorazmerno, če upoštevam dejstvo, da sva midva edina turista v mestu (sosedo Američana danes itak izplujeta, drugih pa ni). No, ravno to dejstvo, da sva sama med domačini naju navdušuje. Tukaj lahko res vidiva deželo, kot ta resnično je.

marina v kateri sva pristala

park zraven marine

zelo živahno je v parku, z bučno glasbo in skandiranjem

Mala v marini v Port Antonio (valjda je itak samo marina v Port Antonio taprava :)

šoping center v mestecu Port Antonio

center mesta

taxist je neumoren:a res ne bi jaz vaju malo naokrog popeljal ?

ura sredi mesta, katera itak narobe kaže

center mesta v nedeljo dopoldne

policijska postaja

center mesta

k maši v nedeljo poštirkana obleka s klobučkom in čevlji s petko - večina tako oblečena - "tagmašno"

Karibi 2012

Jamaica

24. junij 2012, nedelja

Port Antonio

Zjutraj pride na obisk šef marine osebno. Bel je. On in lastnica enega kafiča tukaj, sta edina belca, kar smo jih videl do sedaj. Tale otok je 99,99% črn. Lušno. Predvsem zato, ker so te črne dolgonoge punce luštne. Pa tudi Vesna nima prav čisto nobenih pripomb nad fanti. Prej nasprotno. In neke celo prebere, da je za ženski sex turizem Jamajka številka ena na svetu. Predvsem samske Nemke naj bi se masovno hodile sproščat na ta otok sonca in ožganih lic.

Kakorkoli, ne glede na vse lepote in čare tukajšnje mladine, se midva odpraviva po rentiča. Nedelja je in končno en otok, kjer ni vse zaprto ob nedeljah. Čeprav je na otoku baje največ cerkva na prebivalca. Je pa zato potrebno počakati, da pride šef s ključi. Ravno je igral nogomet, ko so ga poklicali. In to tudi ponosno pove. Zanj je to očitno tako pomembna zadeva, da je opravičilo povsem na mestu. Hmmm...

Otok podnevi ni niti približno podoben tistemu od sinoči. Je pa še vedno to že na prvi pogled revna dežela. Cesta je tako-tako, ob njej pa mrgoli 2x2 trgovinic ali štantov s sadjem in zelenjavo. Vse trgovine so zamrežene, tudi vse hiše. Očitno je kriminala toliko, da je to nujno. Tudi na vasi. Poleg religije je to edina bistvena razlika med Jamajko in Arabijo. V Arabiji ni kriminala. Ustaviva se v kafiču ob lepi dolgi peščeni plaži. Cene so (še posebej glede na lokacijo) smešne. Pivo za evro.

Pa zavijeva v Modro laguno. Tisto slavno modro laguno, v kateri je blestela Brooke Shields. Prideva, ugotoviva, da Brooke ni več tam, in odideva. Brez Brooke je to ena čisto navadna luknja z globoko vodo in drevjem do morja. Vesna še fotiča ne potegne iz torbice. Malo se voziva in tale vožnja je precej zanimiva. Neobičajna za Karibe. Tako zaradi ljudi in njihovega načina življenja, kot tudi zaradi pokrajine. Končno po Tobagu prvi otok, kjer je tropska vegetacija povsod in to bujna. Zelo bujna. Ustaviva se pri vrelec tople vode, kjer se v nedeljo namaka vse živo. Vendar, spet sami črni. Edina bela sva odkar sva odšla iz pisarne šefa marine. In okolica je res kot sredi džungle. Bambusa, na primer, je za cel hrib. In v ozki soteski teče vroča voda. In v zraku so kolibriji. Baje. Kupiva tudi nekaj malega za pod zob pri lokalni prodajalki. Pečene kure ne bova, sva se pa odločila za karamelizirane koščke kokosa z dodatkom čilija. Odlično! Kupiva še banane, arašide in

kasneje še jack fruit in neko lokalno vrsto jabolk. Vse je odlično.

Ljudje so prijazni in niti v enem hipu ne pomislim, da bi mi lahko bili nevarni. Če je to kriminal, sloves Jamajke, potem pa res ne vem več kaj naj bi bil kriminal. Morda so le malo preveč vsiljivi. Kot v Arabiji. Vsak nam bi rad nekaj prodal. Razumem jih. Le oni ne razumejo naju. Kupila bova, kar bova mislila, da potrebujeva in ne tistega kar bi oni radi prodali. Vendar je to omejeno le na turistične točke, drugje je povsem drugače.

Ampak. Ura je popoldne in domov bo potrebno, da se ne voziva ponoči. Povprašava za pot in predlagajo nama bližnjico. In greva. Cesta je nekaj časa znosna (znosna, v redu itak ni nobena jamajška cesta!), potem je vse slabša in ko se začne viti v dobrih 2.200 metrov visoke hribe, je speljana preko ozkih mostov, ki se bočijo nad kanjoni in kmalu povsem razlupana. Tako slabih cest nimajo niti v Keniji, kaj šele v Albaniji. Sicer je bil nekoč davno v pradžini asfalt, ki ga pa kar zmanjka in cesta je še najbolj podobna kakšni izmed vlak v onem gozdu na Koroškem. Podobna je vlaki, ne gozdni cesti! Ko sva tako že kake pol ure sama sredi džungle in že malo obupana, da nisva kam zašla, pripelje nasproti kombi bus. Je to prava pot? Seveda! v en glas odgovorijo šofer in vsi potniki. To bodo imeli temo za pogovor za cel teden, sva prepričana. Ne, samo da smo (skoraj) edini avto, ki je zašel v tiste kraje, sigurno smo edini avto z belo posadko v zadnjem letu. Ko končno prideva do civilizacije na drugi strani hribovja, po uri vožnje in narejenih 10 km poti, spet povprašava. Prava pot, ni kaj. In po naslednji uri in sedaj morda prevoženih celih 15 km sva končno ob morju. Ob morju že, toda kje? Praktično tam, kjer sva začela najino bližnjično odisejado! A-ja-ja-jaaah! Ves čas sem govoril, da po smeri sonca ne voziva v redu in vsakič so nama lokalci zagotovili, da je vse pod kontrolo in da bova tik-tak doma. Eni so se celo usedli v avto, se vozili pred nama in na vsakem križišču mahali, kam naj greva. Tukaj je na križišču končno tabla, na kateri pa piše Port Antonio 75 km. In najina povprečna izračunana potovalna hitrost na (eni boljših cest) je 32 km/h. In ura je šest popoldan. In ponoči po ovinkastih, ozkih in z udarnimi jamami prepletenih cestah vsi vozijo z dolgimi lučmi. Glavno, da oni dobro vidijo. To, da me popolnoma zaslepijo in se ob vsakem srečanju skoraj ustavim, pa itak ne razumejo. Niti ne razumejo, da moram voziti po levi. Oni to itak pojmujejo kot on the right side of the road. Kreteni!

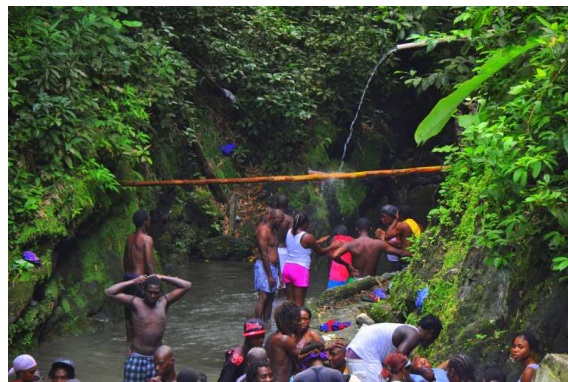
navdušeni mladi deskarji

ogromna dolina z nasadi sladkornega trsa

na poti do naravnih toplic

voda ima kakšnih 37C ali celo kakšno stopinjo več, bogata z minerali

gužva verjetno zato, ker je nedelja; tukaj se vsi mažejo z blatom - full oh in sploh zdravilen!

izredno veliko bambusa povsod

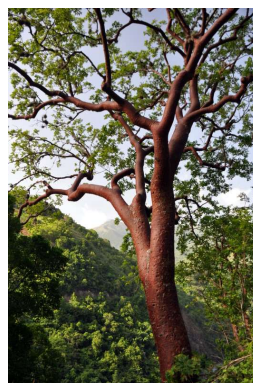
v reki se veselo hladijo ?

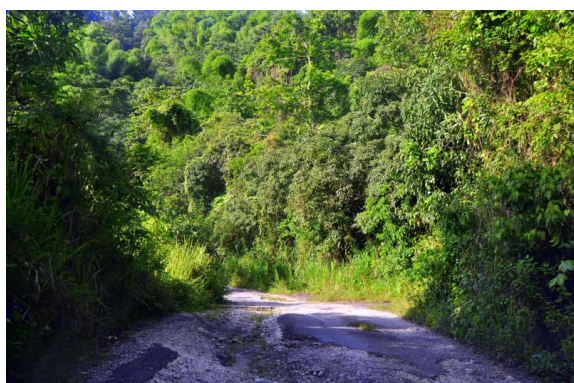
pod mostom reka

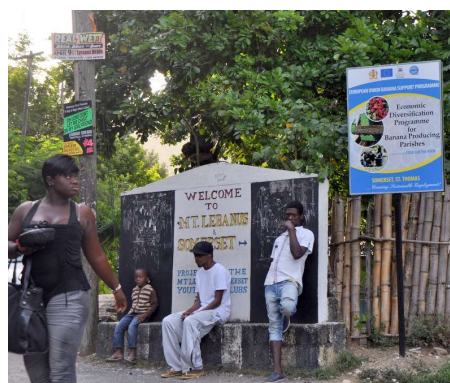
visoko v hribih obdelane njive !

drevesa z nenavadnim lubjem

cesta no comment!

tukaj je EU tudi nekaj donirala...no, na večih koncih smo to zasledili

25. junij 2012, ponedeljek

Port Antonio

Naslov danes bi lahko bil tudi "Rentič, drugi dan". Vstaneva, pojeva in se odpeljeva. In voziva se potem cel dan. No, brzina je relativna in primerna krajem - odpeljeva se šele ob desetih. Smer zahod. In - šok. Tukaj je vse čisto drugače. Za začetek je cesta lepa in urejena. Brez udarnih jam. Popolnoma brez! Široka in z robniki, narisanimi črtami, odsevniki na sredi in ob robu in sploh, kot bi bil na drugem planetu. Ali pa vsaj v Evropi. Zahodni. Je ni take ceste pri nas. In še kje, kjer se imajo za Evropo. Tudi pokrajina je temu primerno dolgočasna. Nič več barak, svaštarnic, ki imajo cesto za dvorišče in kjer se z avtom pelješ tik mimo prodajnih štantov. Med štantom in gumo je morebiti samo kakšna kokoš. Ali pa otrok. Ne, tukaj je čisto drugače. Brez veze. Tudi potovalna hitrost je podobna tistim, ki jih poznam iz domovine (ok, tam kjer se ne vozim po avtocestah). Tudi okolica ni več nepregleden tropski gozd, bolj je podobna obdelanim predelom Hispaniole.

Tik-tak sva v Ochos Rios, turističnem mestecu, ki na naju ni pustil prav nobenega vtisa. Prav nobenega. Tako nobenega, da sva še isti večer med vožnjo domov naglas modrovala: "Čakaj, kaj že je bilo tam, kako že zgleda center?" Nihče od naju si tega ni zapomnil. Manj kot 6 ur je trajal spomin, če je sploh kdaj nastal...

Sledi potencialni ogled slapov. Potencialni zato, ker ni bil realiziran. Lepo se sicer pripeljeva, parkirava in greva do vhoda. Tam pa hočejo imeti 40\$ za vstopnice in potem si bi moral rentati še čevlje, ker najini japanki niso dovolj dobri, fotič in denarnice pustiti v safety deposit boxu in po možnosti najeti še vodiča. In potem lepo kot račke v vrsti. Halo?! Malo morgen.

Grega midva raje pogledat mrtveca Boba. Spet ceste, kot se šika. Lasje so več ali manj stali pokonci in živci so bili spet na preizkušnji. Udarne jame, preglednost malo manj kot nič, ovinki kot se šika, vožnja po levi (ok, to tukaj le teoretično, širina ceste je itak le za en avto) in Fitipaldiji nasproti - zmagovita kombinacija. Malo se sicer loviva - navkljub ganc novi avtokarti. Samo, to je podeželje in ko en odcep zgrešiva je takoj za nama kombi bus, ki naju (jasna stvar) takoj ujame, lepo potrobi in pokaže pravo smer. Nazaj in potem levo. In nekako prispeva.

Takoj je tu dobrodošlica (z ganjo med zobmi). Mojster samooklicani vodič, kot se dobrodošlici reče, naju lahko pelje na ogled farme. Čakaj malo, midva sva prišla gledat mrtveca. Ji-men-ikoložikl-frm. Aha, ikoložikl. Tukaj? Nekako se ga znebiva in potem na ogled Bobovega prvega in zadnjega doma. 19\$ za turo hočejo. Veš kaj! Vesna gre, jaz pa malo pogledam po stenah razstavljenih slike, poslušam njegovo muziko, ki je itak nikoli nisem maral in po slabe pol ure je Vesna nazaj. Nategunac, pove. Na ogled grobnice je šla, sto metrov stran. Taki ogledi so na Žalah zastoni in grobnice v povprečju lepše. In ne rabiš vodiča za to početje. In to je bilo več ali manj vse za 19\$. Je pa za nekaj kljub vsemu zanimiva tale zadeva. Poleg tega, da na eni steni visi tabla, da zaradi posvečenosti tega kraja tukaj ni dovoljeno kaditi ganje, izveva še nekaj resnih stvari. Enajst uradnih otrok naj bi Bob imel, od tega štiri celo z ženo. In midva sva šla poslušat na Antigui enega izmed njih. Nateguni! Prvovrstni nateguni...

Pa še skok do brezzveznega Montego Baya in po trdi temi nazaj domov. Tokrat vožnja ni problematična, saj je cesta v redu, promet tudi. Se pa vseeno pozna utrujenost in na koncu sem kot cunjia.

James Bond plaža - zraven je bilo pa letališče Ian Fleminga

globoko doli obdelana njiva, grički v višavah ...čisto drugačna pokrajina

posestvo Bob Marleya

na začetku ture zašpilajo eno Bobovo pesem

častili so ga kot boga ...

menda Bobova postelja iz mladosti

Skala na dvorišču kjer je Bob posedal in igral kitaro, včasih pa tudi obležal zaradi jointa poleg skale....kaj vse nam prodajo :)
rdeča barva je kri, rumena barva je sonce in zelena barva je mama etiopija, mama zemlja...

hiša v kateri je grobnica Boba in z njim je tudi njegov brat Anthony

zakajeni fant je hotel na vsak način Tonetu prodati turo po plantaži, pa je jasno naletel na mino :)

Montego bay - center mesta - nora gužva, ni pravil glede vožnje in pešcev

ulična prodaja je zelo močna

šolarke med hojo kar poplesujejo

26. junij 2012, torek

Port Antonio

Danes je delovni dan v domovini in vstanem že na vse zgodaj. Potem pa ob devetih spet naokoli. Tokrat preko Blue mountains v Kingston. Spet cesta za v film o Tarzanu. Ozka, previsno prepadna, popolnoma razlupana in strmo zavita. Kjer jo je odneslo, se pač peljemo malo naokoli. In ko se tako prebija s povprečno hitrostjo med 5 in 10 km/h modruje Vesna, da bi tole bilo za naše nadebudne kolesarje. Ne konča še stavka, ko pripelje nasproti - kolesar. Tak, našemljen, kot jih poznam z naših cest. Rumena majica, vijoličaste hlače in čelada na glavi. In za naslednjim ovinkom pride nasproti kombi bus. In še en ovinek in - spet kolesar. Tokrat z vokitokijem v roki. Ampak. Glavno šele pride. Do sem so bili vsi udeleženci parade črni, sedaj so na vrsti beli. Vsaj trideset jih je in kot račke se lepo peljejo. Vmes sta še dva črna, udarno opremljena z radio vezo in na koncu je spet kombi bus. Neverjetno! Res neverjetno! Tako tragikomično so delovali, da nama je bilo celo nerodno se smejati. Revčki so se nama zasmilili. Nekaj stoletij nazaj so beli tukaj v konvojih vozili črne, sedaj so vloge zamenjane. Tako črni takrat, kot beli sedaj si ne morejo in ne znajo sami pomagati, le čoporativnemu nagonu sledijo. Sledijo v pogubo. Črni so končali kot sužnji, beli pustijo tukaj zadnje prihranke. Kar je skoraj isto, za ljubi kruhek bodo morali doma spet cele dneve garati.

Je pa na tej poti tabla, ki naju ustavi. Farma kave. Zavijeva s ceste (ceste?) na stransko pot. Na koncu, kjer komaj obrneva, naju pričaka domačin. 3\$ za turo hoče imeti. Fair enough. In greva in se čudiva in se naučiva ogromno. Ogromno! Sama sva in sprašujeva ga kar naju je volja (tudi kako se pripravlja jerk, na primer). Skoraj ga ni sadja ali zelenjave, ki je na svoji farmi ne bi imel. Poleg kavovcev, seveda. Krepko uro nama razlaga in vmes pripravi kavo iz domačih zrn. Možakar je precej razgledan in popolnoma nevsiljiv. Kar ne morem verjet, da sodi v te kraje. Na koncu kupiva nekaj kave (ki nama je sploh ni prodajal, le na mizo je položil vrečo, češ glej, kako jo embaliramo) in rade volje mu pustiva več, kot je pričakoval. Takih vodičev si lahko samo želiva.

Za razliko od kofetarja, pa koj nato naletiva na mojstra vstopničarja, ki je kar pritekel na parking s skrinjico, ko sva zavila v kao narodni park. Edina gosta. Veš kaj, ko bodo v TNP začeli pobirati vstopnino, bom šele začel razmišljati, če bi kje plačal za špinciranje po hribih. Do takrat pa ne. Po ozki cesti se peljeva dalje, skozi kasarno. Točneje preko igrišča za košarko. Hribi so res pravi in vsak kolikor toliko ravni del izkoristijo. Tudi v več namenov hkrati, če je treba. In s te terase je celo lep razgled na Kingston in njegovo letališče na otočku sredi morja.

Vendar naju Kingston ne pritegne. Zapeljeva se sicer skozi in Vesna pofotka center mesta kar iz avta. In potem smer

domov. Da vsaj enkrat prispeva še podnevi. Nič ni takega, da bi bilo vredno ogleda. Niti Bobov muzej ne. Sva včeraj videla vse, kar je za videti, fotk z njegovih turnej pa res ne bi šel gledat. In najprej iskat parking, nato pa plačevati vstopnino. Tile tukaj nimajo dobrega okusa za izžemanje turistov. Vsaj ne turistov, kot sva midva. Nekaj dolarjev bi dal, ne pa bogastva. Če stane pivo v (lepi in urejeni) marinski restavraciji 1,30€ in cocktaili med 3 in 5 evri, me težko nekdo prepriča, da je vstopnina v prostor, kjer na steni visi nekaj plakatov, vredna 15 steklenic elegantno postreženega piva. Pa če bi bil vsaj Bobov fan. Tako pa ne vem, če sem zanj pred njegovo smrtjo sploh že slišal. Ragge pa itak nikoli nisem poslušal.

Nazaj grede panično iščeva Jerk Center, kot se imenujejo štanti z roštiljem. To morava poskusiti. Jerk Pork, jasno. Jamajško specialiteto. No, ko enkrat končno zadevo dobiva pred sebe, jo sicer pojeva, sva si pa edina, da tile tukaj kljub vsemu še vedno niso niti približno dorasli Balkancem. Torej nama in najinemu malemu roštilju na barki.

grmovi kave

kava hkrati cveti, plodovi v različnih fazah

hribi naokoli z nasadi kave

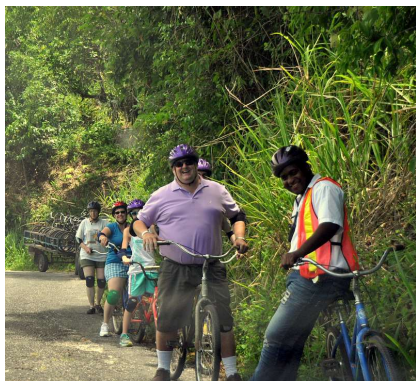
Tone melje kavo :)

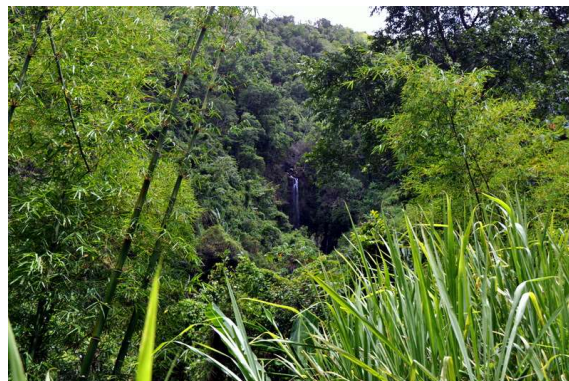
gojilec kave

Blue mountain

kolesarji - organizirane vožnje v Blue Mountain

cascade v Blue mountain

vojaška postojanka na vrhu hriba

Bob je vsepovsod

Kingston središče mesta - fotke iz avtomobila!

Kingston središče mesta

27. junij 2012, sredo

Port Antonio

Nov delovni dan. Še nekaj opravi na barki in nakup hrane in ura je enajst, ko morava vrniti avto. Tokrat veva kam naj greva. Ko sva ga najemala, sva (edino) firmo z rentiči v Port Antoniu iskala na naslovu, kjer naj bi bila. Pa so se preselili in stanovalci niso vedeli kam. Naj povprašava na policiji. Pa tega še policija ne ve! Še dobro, da obstajajo telefoni in da sva imela v rokah reklamni letak.

Vesna nato v akcijo popravila netbooka. Negativno. Motherboard je izdihnil. In zadeva je še v garanciji. Hmmm... Mislim, da ne bova uveljavljala garancije, in bova raje kje poskusila dobiti novo ploščo. Danes nama tudi net malo nagaja, ampak nekako le delam. Do večera, ko je treba v marinski kafič na pijačko.

jamajške rožice

...rožice...

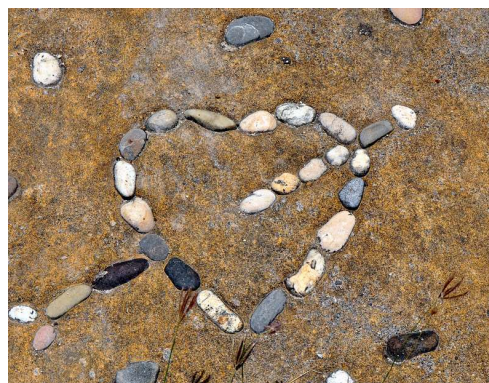
..rožice...

apple - izredno sočen, rahlo trpek sadež

jack fruit če ješ še nedozoren sadež, potrebuješ bencin, da si odlepiš usta

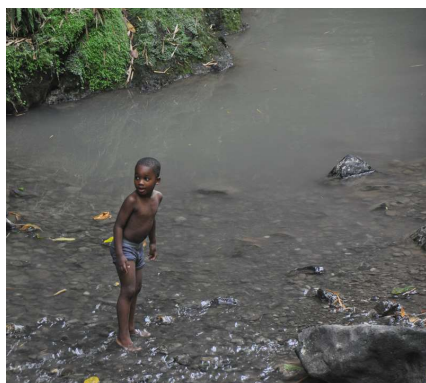
narejeno na betonu James Bond plaže

28. junij 2012, četrtek

Port Antonio

Noč je bila spet povsem brez vetra. To je tukaj že kar pravilo. Podnevi prijetno piha, ponoči je bonaca. Zjutraj najprej nekaj postorim in mojstru pucarju barke ponovno razložim, da danes ne bo pucal Male in verjetno pride jutri zjutraj spet povprašat: kaj pa danes? Tako je vsak dan. Za zajtrk imava tako zanič klobasice, da jih oba pustiva. Celo jaz! Namesto mesa raje jem sadje. Jack fruit imava še v hladilniku in pojesti ga je potrebno, da se ne pokvari. Prepričan sem da so bile klobasice sojine, sicer res ne bi mogle biti tako zelo zanič.

Dan ni nič posebnega. Razen, da bentim nad počasnim netom, se ne dogaja kaj bistvenega. In zvečer tudi ne. Popijem nekaj piv in Vesna nekaj cocktailov in ura je noč.

fantič se kopa na reki ...

na marsikateri podrtiji so umetniške slike ...

še nekaj iz Bobovih sob ... :)

na vrhu hribčka je nastala svetovno znana pesem)

še vedno ne vem katero drevo je to ...

itak še fotografirati niso pustili grobnice ...

še stena pred avtomehanično delavnico je ročno poslikana

...

pa še ena karibska rožica ...

najin farmer kave v elementu razlaganja ...

29. junij 2012, petek

Port Antonio

Zjutraj dežuje. Močno dežuje. Mala je dobro oprana. Upam, da vsaj danes ne pride puc mojster in me spet pobara, če bi morda pa le lahko malo pral barko. Ni ga, eureka! Vesna je že včeraj oprala nekaj žeht, danes ima zadolžitev, da zrihta clearance. Uspe ji brez posebnih naporov in že dopoldan sva frej, da lahko greva. Ampak, manjana. Je pa to poleg Bonaira in francoskih kolonij edina karibska država, kjer nismo nič plačali uradnikom. Niti za over time prejšno soboto, niti za vize, ki bi nam jih morali zaračunati.

Popoldan še plačava obupno drago marino (skoraj pol toliko stane, kot marina v Izoli) in podpišem slip za 3 evre. Hmmm. Dolarji so že, samo se je teta zmotila v valuti. Pa ne za dolgo. Ko se proti večeru vrneva iz šopinga zelenjave z lokalne tržnice, naju počaka in lepo prosi, če bi lahko še enkrat plačali, tokrat isto cifro, samo namesto v jamajških bi bilo vseeno lepo od naju, da to plačava v ameriških dolarjih. No pa storimo tudi to.

In za zahvalo naju odpelje v eno dobro restavracijo. Tako pravi ona. Anna banana se imenuje in razen cen ni nič dobrega. Tipična oštarija za turiste. Ponudijo nama stare ribe in po malo pogajanjih pristanem jaz na rebrcih, Vesna pa celo samo na juhi. Pa greva še v drugo oštarijo, tokrat po lastni izbiri. Za približno isto zadevo (tokrat je Vesna jedla in jaz le pijem) plačava trikrat manj, slabih 5 evrov. Sledi tradicionalno bivanje v marinskem kafiču in konzumiranje piva in cocktailov in potem je povečerje. Jutri zgodaj vstajava.

končni šolski izlet - vključeval tudi izlet v marino in fotkanje za megajahto :)

pa še malo bolj od blizu - so iz St.Thomasa področja, primary school

cvetoče drevo brez listov....

pri tej vrsti očitno najprej odpadejo listi in šele potem cvetovi ?

dobra fora

marinski kafič ...

a je problem?

Glenn junior mi je vsak večer pripravljaj capirinho

Karibi 2012

Jamaica - Colombia

30. junij 2012, sobota

Port Antonio

Z zoro vstaneva in ob šestih izplujeva. Rad bi zjutraj prišel čim dlje proti vzhodu, dokler imam še (rahal) katabatični veter in preden se dvignejo pasati. Ne ljubi se mi orcat in osolit Malo. Taktika se izkaže za dobro. In odlično nama uspe tudi izvedba. Ravno sva na rtu, ko se priklopimo na pasate in nadaljujemo proti jugozahodu z ugodnim polkrmnim vetrom. 4 Bf pomeni tudi, da vala ni veliko. Lepo!

Vnesem way pointe in preverim situacijo na poti. Rutinsko, kot vedno. Vendar tukaj sem presenečen. V naslednjih treh dneh plujeva točno preko dveh reefov in dodatno še mimo dveh ali treh na razdalji manj kot deset milj. Kdo bi si mislil! Ko sem pred časom tako na hitro gledal karto zahodnega Karibskega morja je bila prazna. Tole se pokaže šele pri večjih

povečavam. Poklikam vse reefe in otočke na in ob poti in zaslon je kar naenkrat poln rdečih klicajev. Bo potrebno kak uč vseeno ves čas držati na chart plotterju. Ok, to so nepremične tarče, samo okoli njih so običajno ribiči. Ti so pa še kako premični.

Za kosilo imava stroganov. Tak z dodatki čilija. Naju je mojster kofetar v Modrem gorovju podučil, da je čili izredno zdravilen in da ga morava nujno jesti najmanj vsak drugi dan, če hočeva ohraniti zdravo telo in duha. Bova upoštevala pameten nasvet, jasno. In meso je še vedno ameriško, iz Puerto Rica. Ampak, po skoraj dveh tednih sva ga danes nekaj vseeno morala darovati morju, večina pa je še vedno v redu. Še za enkrat ga imava, potem pa preideva na zmrznjeno hrano. Zamrzovalnik je poln mesa. Lahko bi tudi kakšno ribo ujela, se spodobi. Samo za to je potrebno najprej trnek vreči v vodo. Veliko dela. Manjana.